

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:21	20:23	20:55
19:06	20:21	20:57
19:16	20:25	20:57
בני ברק		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

שלום בבית

כיצד זוכים לשלום בית, ומה הקשר בין כבוד האישה לעשירות?

קריאת שמע

כיום, כשאין לנו את עבודת הקרבנות, הרי אנו משולים למי שירדו מנכסיהם. אבל אבינו האוהב אינו מוותר על הנחת רוח שהיתה לו מאיתנו, ומבקש כי במקום קרבן התמיד שהיה מוקטר ערב ובוקר – נכריז לפניו 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד!' בבוקר ובערב – קריאה זו תהדהד באוזניו ותגרום לו נחת רוח כהקרבת הקרבנות, וגם תעלה את זכרוננו לפניו לטובה ולברכה!

עוד מגלים חז"ל ב'ילקוט שמעוני' בפרשת השבוע, כי תקופה זו שאנו מצויים בה, מסוכנת מאוד. שכן בורא עולם מביט בעולם שברא, ורואה כל כך הרבה אנשים שאינם מקיימים את רצונו, כה רבים החוטאים והפושעים בעולמנו, רחמנא ליצלן. קשה לומר שהעולם כפי שאנו מכירים אותו פועל לפי המתכונת והתכלית שהועיד לו הבורא, והדבר מעורר בו רצון להמיט אסון על העולם. מה מיישב את דעתו ומונע אסונות כבדים? בזכות מה אנחנו שורדים והעולם מוסיף להתקיים?!

קובע המדרש, כי אין הדבר אלא בזכות 'שישראל נכנסים שחרית לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ומייחדים שמו ואומרים שמע ישראל!' כי רק זכות זו היא העומדת לנו, ורק הודות לה אנחנו מתקיימים; בגלל שאנו מכריזים שמע ישראל, בזכות ההכרזה על אמתות הבורא והאמונה בו – העולם ממשיך להתקיים, זה מה שמניח את דעתו של בורא עולם!

מדהים! אנשים רבים מחפשים סגולות, קמיעות, רעיונות ולחשים, שיגנו עליהם מסכנות העולם הזה. אין ספק שאנו חיים בדור רווי סכנות ואתגרים, מלא בקשיים ובהתמודדויות. זהו העולם שלנו – שאינו מתוקן עדיין, ולפיכך הוא עולם מסוכן – רבים הם הגורמים הפועלים בו ומעוררים חרון אף שמימי, שהשלכותיו עשויות להיות קשות ביותר רח"ל. וכנגד כולם ניצבת הכרזת 'שמע ישראל' בעוז ובגאון, ומגינה עלינו מכל רע! (הרב אשר קובלסקי)

לענות!! הגמ' אומרת בבבא מציעא: אמר רבי חלבו לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו שנאמר ולאברם הטיב בעבורה והיינו דאמר להו רבא לבני מחוזא אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו. רוצה אדם להתעשר, יש לו עצה מן הגמרא, שיכבד את אשתו. כל כבודה בת מלך פנימה, גורם הוא למשכצות זהב לבושה! מ"י ומ"י, מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקו. וכתוב בספרי הקבלה, כשאדם מקשט את הבית כמקשט את השכינה, כי האשה היא סמל השכינה בבית. יש כאן מבט והשקפה אחרת על החיים.

כתב הרמב"ם: "וכן ציוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יותר מגופו, ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון הרבה, יעשה בטובתה כפי הממון. ולא יטיל עליה אימה יתרה. ויהיה דיבורו עימה בנחת, ולא יהיה עצב ולא רוגז. וכן ציוו חכמים על האישה שתהא מכבדת את בעלה ביותר מדי, ויהיה לו עליה מורא, ותעשה כל מעשיה על פיו, ויהיה בעיניה כמו שר או מלך, מהלכת בתאוות ליבו, ומרחקת כל שישנא. וזה הוא דרך בנות ישראל ובני ישראל הקדושים, ובדרכים אלו, יהיה ישובן נאה ומשובת.

תארו לעצמכם בעל השתתף בדרשה, התחזק בעניין כבוד הבית. למחרת בבוקר פנה ואמר לאשתו, אשתי היקרה והאהובה, אמרו חכמים איזהי אשה כשרה בנשים העושה רצון בעלה, עשי לי בבקשה כוס קפה. אמרה לו אשתו, אני גם למדתי בסמינר, ולמדתי שם כי חייב אדם לכבדה יותר מגופו. אתה תכין לי בבקשה כוס תה. מי צודק? שניהם צודקים. אז מה עם הכוס תה והכוס קפה?

שימו לב, שניהם לא צודקים, האשה אינה צריכה לדעת את חובתו אליה, והוא לא צריך לדעת מה חובה אליו. בשלחן ערוך של הבעל כתוב לכבד את אשתו, ובשלחן ערוך שלה כתוב לכבד אותה. כל היממה צריך אתה לכבד אותה, וכל היממה צריכה היא לרצות אותה. זהו בית מרומם שמצליח ופורח, ושניהם מאושרים.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בשיבת אור דוד

הגמרא (יבמות סג) מספרת על רב, שכל מה שהיה אומר לאשתו היתה עושה הפוך. אם היה מבקש שעועית היתה עושה חומוס – היה מבקש חומוס הייתה עושה לו שעועית – יום אחד עשתה כמו שביקש, אמר לו אמך השתנתה לטובה – אמר לו בנו חייא שגדל כבר שהוא אמר לה הפוך כדי שתעשה ישר... אמר לו וכי אני לא יכולתי לעשות כן? אסור לדבר שקר גם לצורך כי מתרגלים לשקר. כתוב "ודובר אמת בלבבו" וכי מדברים בלב? אלא שלא לדבר אחד בפה ואחד בלב.

עוד מעשה בגמ' בנדרים מעשה בבבלי אחד שעלה לארץ ישראל, היה חושך וביקש מאשתו שתי נרות והיא הלכה והביאה לו שני אבטיחים, כי בבבל נרות נקראים בוצינא ובא"י נקרא כן אבטיח. אמר לה לך שברי אותם על ראש הדלת "בבא" זה שער. אבל היא הבינה שכוונתו לבבא בן בוטא, גדול הדור.

בבא בן בוטא היה יושב מול התלמידים והיא הגיעה ושברה לו את האבטיחים על הראש. אמר לה: למה עשית כך? אמרה לו: כך ציוני בעלי אמר את עשית רצון בעליך המקום יוציא ממך שני בנים כבבא בן בוטא. יודעים אנו מה זה אבטיח בראש! גדולי ישראל מלמדים אותנו באיזה חמלה לנהוג, כיצד להגיב, ולוותר על כבודם. איך פונה גדול בתורה פונה לאשה "בתי". באיזו חמלה, ולא רק שאינו מקפיד עליה או על הבעל, הוא אף מברך אותה! זו נחלת יראי ה', גדלות כזו לא באה מאליה.

איך היה מגיב על כך אחד מ"גדולי האומה"... לך אל פרופסור או אל שוטר, תנסה לדבר אליו לבקש ממנו. אחותי ע"ה היתה במצב קריטי בבית החולים, השעה היתה שנים עשרה ודקה, פניתי לרופאה הבכירה ביקשתי ושאלתי שאלה קטנה, מה היא ענתה לי? "מצטערת, אני עובדת עד שנים עשרה". לעומתו ברוך ומבורך: הייתי פעם בבית החולים אצל אחותי בשתיים בלילה, ואני שומע ישישה נאנחת על משכבה, ולפתע אני שומע את קולו של ר' חנניה צ'ולק שיושב ומרגיע אותה.

ראו מה זה אדם שגדל בתורה, איך גדול יכול לבוא לבית חולים באישון ליל להרגיע חולה, איש של חסד. לעומת אדם רחובי שגדל עם גאווה סרוחה, דקה לאחר שנים עשרה בצהריים, והוא כבר לא יכולה

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

היה כדאי לי הבושות

לעבור איזה חולי, חלילה וחס, ולהתרפא, ורק אז לעשות סעודת הודיה, זיכוני מן השמים בבזיונות גדולים ועצומים, עד עמקי הנפש, ובטוח אני שניצלתי בזה מחולי ומכאב של כמה שנים. על מתנה מופלאה כזאת, ראוי לעשות סעודת הודיה".

המעשה הזה האיר את כל ההתעסקות עם הצדקה באור יקרות. הרי כשמסתובבים בקהל ואוספים כסף, יש כל מיני תגובות של אנשים, ובטח התכפרו עוונותי מזה.

אמנם לא היו דברים חריגים, אבל בכל זאת, הרגשתי שנשלח אלי עידוד מהשמים לחזק אותי. ישבתי ואמרתי לפני ריבונו של עולם: 'אתה ידעת את צערי ואת מכאובי. מלבד האחיינית הכלה, ברכת אותי במשפחה ברוכה, וגם את המחויבות אליהם עלי למלא, ולקיים את כל המצוות שיהודי צריך.

קשה לי! אבא שבשמים, אני צריך ישועה. אתה הוא אבי יתומים, אתה הוא המחותן שעומד מצד הכלה, והלא עליך נאמר: "לי הכסף ולי הזהב". הנה אספתי כבר שני שליש מהסכום שהתחייבתי, עשה נא עמי אות לטובה, הראני את חסדך ותשלח לי מאוצר מתנת חנם את השליש השלישי בקרוב, למען הכלה היתומה'.

ככה ישבתי והתחננתי לפני אבי יתומים ודיין אלמנות, וכשהרגשתי מחוזק ועמדתי לצאת את בית המדרש, ניגש אלי יהודי אחד. הוא כבר הכיר אותי מהסיבובים לאיסוף הצדקה ואמר לי: "היום מתקיימת שמחת שבע ברכות לא הרחק מכאן. מדובר במשפחה מכובדת מחוץ לארץ, וכדאי לנסות להתרים שם לצדקה".

ובתוך המולת השמחה לחלץ מטבעות מכיסיהם של האורחים. יום אחד, אחרי התפילה, ישבתי מעט לנוח בבית המדרש וז'ניץ שברחוב נחמיה בירושלים, וחיפשתי כמה טיפות של מים קרים לנפשי העייפה. התקשרתי לקו השגחה פרטית, והקשבתי לשיעור 107 בספר שעת הביטחון.

במהלך השיעור סיפר ר' דוד קלצקין שליט"א על הרה"ק רבי מנחם מנדל מפרעמישלאן זי"ע. הרבי אסף את החסידים, וביקש שישתתפו עימו בסעודת הודיה.

בשעת הסעודה קרא פסוק בפסוק את פרק ק"ז שבתהילים, הפרק של ארבעה החייבים להודות. בכל פעם שהגיעו לספקו "יודו לה' חסדו" אמרו זאת בהתרגשות מיוחדת, ועדיין לא ידעו החסידים על מה ולמה?

לאחר מכן פתח הרבי בדרשתו, ובין הדברים אמר: כתוב בספר הקדוש רבינו בחיי על התורה בפרשת כי תצא פרק כ"ב פסוק ח' ועשית מעקה לגגך, שכל המאורעות שעתידיים לבוא על האדם במשך החיים כבר הוכרוזו בששת ימי בראשית.

כל המקרים כבר תוכננו, ולפני שהנשמה ירדה לעולם היא הסכימה לכל מה שיקרה איתה, ואם תשאלו בשביל מה להתאמץ כאן בעולם? מה מקום יש לתפילות ולצדקות לביטול הגזרה? אז תדעו- כך אמר הרבי- שיש לי קבלה מאבותי הקדושים, שאם נגזר על אדם קושי או חולי מסוכן ח", לפעמים יש לאדם איזו זכות, ומחליפים לו את כל הקשיים לבזיונות ולבושות, והוא ניצל מהגזירה.

"עתה", המשיך הרבי, "במקום שאצטרך

עם ספוד, ועת רקוד. את ההספדים סיימו מזמן, כאשר גיסי עלה למרום בצעירותו רח"ל. עכשיו הגיע הזמן לרקוד בחתונת הבת. כלה יתומה שבחסדי שמים מצאה את זיווגה, והיא עתידה להיכנס לחופה כנהוג במקומותינו ולרש אין כל.

התאספנו כל הגיסים כדי לדון בדרכים לגיוס כספים, והוחלט שכל אחד יתחייב על סכום מסוים שאותו הוא יביא.

כשרואים את המודעות של קופות הצדקה שמבקשות תרומות ליתומים שנישאים במשך החודש, אולי לא יודעים עד כמה מדובר בעזרה קריטית, שמורידה רק במעט מהעול של בני המשפחה שנרתמו לעזרה.

התחייבתי על חמישה עשר אלף דולר! לא גביר הנני, ולא בן גביר, אני עמל לפרנסתי המצויה לי כדי צרכי ולא יותר. התכנית שלי היתה לזכות את עם ישראל במצוות הכנסת כלה. התקופה שבין האירוסין לחתונה ארכה כשלושת רבעי שנה, ובזמן הזה שיערתי שאוכל לגייס את הסכום.

בחרתי לי שני מוקדים לאיסוף התרומות. בתי הכנסת ואולמי שמחות. לכתת רגלי בין בתים ודלתות לא הייתי מסוגל, אבל גם בתי כנסת ושמחות הם די והותר למי שלא היה רגיל בכך.

כל יום הקדשתי זמן מה אחרי התפילה לאיסוף צדקה, ועם ישראל קדושים הם, נתבעים ונותנים. הם שומעים שמדובר בהכנסת כלה יתומה לחופה, ונותנים בעין יפה, כל אחד כמה שהוא יכול, ופרוטה לפרוטה מצטרפת.

במשך כמה חודשים אספתי סכום נכבד, אבל העול, המתח והקושי עלו למעלה ראש. הרגשתי שכבר אין לי כח. עוד פעם ועוד פעם לעשות את הסיבובים בין המתפללים, כל פעם בבית כנסת אחר, שוב ושוב להיכנס לאולמות,

"במשך כמה חודשים אספתי סכום נכבד אבל העול המתח והקושי עלו למעלה ראש..."

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

ט"ו באב

כתוב במשנה בתענית (דף כ' עמוד ב') "אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לעם ישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים" והגמרא שואלת מה יש בט"ו באב שזה נחשב ליום טוב מיוחד מילא יום כיפורים נחשב ליום טוב מיוחד כיוון שהוא יום סליחה ומחילה לעם ישראל שעונותיהם מתכפרים, וגם ביום כיפור ניתנו לוחות שניות על ידי משה רבנו (היינו שמשא ירד מהשמים עם הלוחות הראשונות וראה את עם ישראל שחטאו בחטא העגל אז שבר את הלוחות הראשונות, ואחר כך עלה משה שוב לשמים והתפלל לה' יתברך שימחל על עוון העגל, וביום י' בתשרי ה' יתברך אמר למשה "ויאמר ה' סלחתי כדברך" וה' יתברך נתן למשה לוחות שניות ומאז נקבע יום י' בתשרי שזהו יום הכיפורים ליום סליחה ומחילה), אבל יום חמשה עשר באב מדוע נחשב ליום טוב מיוחד שעליו אמר רבן שמעון שלא היו ימים טובים כמו היום הזה? הגמרא מונה שישה דברים שקרו ביום זה:

א. יום שהותרו השבטים להתחתן אחד עם השני - בספר במדבר פרשת מסעי (פרק לו' פסוקים ח' ט') התורה אומרת שאישה שהיא צריכה לקבל נחלה (כגון שאין לה אחים וכו') והיא משבט מסוים אסור לה להתחתן עם אדם משבט אחר כיוון שהיא צריכה לקבל את הנחלה של אביה ואם תחתן עם אדם משבט אחר, כשהיא תמות הילדים שלה יירשו אותה ואז הנחלה תהיה על שמם, והרי הילדים נקראים משבט אחר (שכן לענין השייכות לאיזה שבט הולכים אחר האבא), אם כן הנחלה שהייתה עד עכשיו לשבט שלה תעבור לשבט אחר מתי שהיא תמות, ולכן התורה אסרה לאישה שהיא צריכה לקבל נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, ובאו חכמים ופירשו שכל האיסור הזה נהוג דווקא לאלו שנכנסו לארץ ישראל וכבשו אותה בימות יהושע בו נון אבל לאחר מכן בדורות שהבאים מותר לאישה שיורשת נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, והואיל והלכה זו נתחדשה ביום ט"ו באב נקבע יום זה ליום טוב, (והרמב"ן על התורה בפסוקים שם כתב שהטעם שהתורה הקפידה דווקא בזמן שנכנסו לארץ בימי יהושע בן נון שאישה שיורשת נחלה לא תחתן עם אדם משבט אחר משום שהתורה רצתה שהשבטים לא יתערבו אחד בשני והגבולות לא יהיו מחוברים ולכן אחרי שחילקו כבר את הארץ ולכל שבט יש את הגבולות שלו ונודע מקום כל שבט ושבט, התורה כבר לא הקפידה שיתערבו אחד בשני כיוון שכבר ידוע מקומם של שבט ושבט).

ב. יום שהותר שבט בנימין להתחתן עם שאר השבטים - בנביא בספר שופטים (פרקים יט' כ') מסופר שם ענין מעשה של פילגש בגבעה, ובעקבות מעשה זה כל השבטים נשבעו שלא להתחתן עם שבט בנימין, ביום ט"ו באב דרשו שכל האיסור הזה נאמר דווקא לאותו דור אבל לדורות הבאים אחר כך מותר להתחתן עם שבט בנימין, והואיל והלכה זו נתחדשה ביום ט"ו באב נקבע יום זה ליום טוב.

ג. יום שכלו בו מתי מדבר - בספר במדבר פרשת שלח לך מסופר שעם ישראל שלחו מרגלים לתור את ארץ ישראל, והמרגלים חזרו ביום ט' באב ודיברו לשון הרע על ארץ ישראל וכל עם ישראל האמין להם ובכו, ובעקבות זה נשבע ה' יתברך שכל הזכרים מבין 20 שנה ועד 60 שנה ימותו במדבר ולא יכנסו לארץ ישראל אלא יהיו 40 שנה במדבר, ולכן כל שנה ביום ט' באב היו חופרים קברים כל אחד לעצמו והיו נכנסים לקבר ובבוקר היה הכרוז קורא ואומר הבדלו החיים מן המתים וכל אחד שהיה נשאר בחיים היה הולך לביתו, ובשנה האחרונה חפרו קברים ובבוקר קמו וראו שהם חיים ואף אחד לא מת כיוון שכן חשבו שטעו בחשבון הימים ולכן חזרו ושכבו בקברים כל לילה עד ט"ו באב שאז כבר הירח מלא וכיוון שראו את הירח מלא שזה בט"ו באב הבינו שלא טעו בחשבון אלא ה' יתברך מחל להם ולא הרגם, ולכן קבעו את יום ט"ו באב ליום טוב.

ד. יום שהותר עם ישראל לעלות לבית המקדש - בימי רחבעם הבן של שלמה המלך התחלקה המלכות בעם ישראל היה מלך ליהודה ובנימין (והוא היה בירושלים) והיה מלך ישראל שהוא מלך על שאר השבטים, ומלך ישראל היה ירובעם בן נבט והוא שם שומרים על הדרכים שהיו מובילות לירושלים כדי שעם ישראל לא יעלו לבית המקדש ואז יחזרו לשלטונו של רחבעם, ולאחר מאות שנים הושע בן אלה היה מלך ישראל וביטל את השומרים שהיו על הדרכים ואותו היום שביטל היה יום ט"ו באב.

ה. יום שניתנו בו הרוגי ביתר לקבורה - בזמן חורבן בית המקדש השני היתה עיר בארץ ישראל ושמה 'ביתר' והרומאים החריבו את העיר כולה והרגו שם אנשים נשים וטף והיה הדם של ההרוגים הולך ונשפך אל הים ובמשך כל תקופת המלך אדריינוס הרשע לא נתנו הרומאים לקבור את ההרוגים ונעשה להם נס ולא נרקבו הגופות וגם לא הסריחו, ביום ט"ו באב נתן מלך אחר לקוברים תקנו ברכה רביעית בברכת המזון הטוב והמטיב, "הטוב" שלא הסריחו, "המטיב" שנתנו לקבורה.

ו. יום שפסקו מלכרות עצים למערכה - לצורך בית המקדש היו כורתים עצים למערכה (אש המזבח), וביום ט"ו באב פסקו לכרות עצים משום שמיום ט"ו באב כוח השמש נחלש ומאז לא היו יכולים לכרות את העצים כיוון שהעצים לא היו מספיק מיובשים והיו קצת לחים, ועצים לחים נוטים להתלעלע ועץ שיש בו תולעת פסול למערכה, והיו שמחים כיוון שהשלימו מצוה גדולה והיה יום זה נקרא יום שבירת הגרזן.

הגמרא בתענית מסיימת שמיום ט"ו באב כיוון שמתארכים הלילות צריך להוסיף בלימוד התורה ומי שמוסיף - מוסיפים לו חיים.

ולכן יום ט"ו באב יש לנהוג בו שמחה ולהוסיף מעט במאכל ובמשתה לכבוד היום, ואין לומר בו וידי נפילת אפים ולא בתפילת מנחה ביום שלפניו.

המשך הסיפור...

הודיתי לו בכל ליבי, ואכן, בשעת ערב עשיתי את דרכי אל האולם. הגעתי מוקדם מדי, רק מעטים מבני המשפחה נכחו והם היו עסוקים בצילום תמונות: מחייכים, זזים קצת קדימה וקצת ימינה, מעט שמאלה ומעט אחורה. פתאום אני נכנס, לא קשור משום כיוון ולא מתאים לתפאורה. ניגשתי אל אחד מהנוכחים והתחלתי לומר שאני אוסף כסף להכנסת כלה יתומה. עוד אני מדבר, ניגש אלי אחד מהמשפחה ומושך לי במעיל: "בשביל מה באת לכאן?" הוא צועק, "כאן זה לא בית התבשיל, אתה לא תקלקל לנו את השמחה".

כדי שבטוח אבין למה הוא התכוון, הוא משך אותי החוצה בידיו, כשאני נגרר אחריו. הבנתי את הרמז מצוין, אבל הלה לא נרגע. הוא המשיך לאחוז בי הלאה, לחכות איתי ברמזור, ולהעביר אותי את הכביש לצדו השני של הרחוב. רק אחרי שעמדתי במרחק הגון מהאולם, הוא בא על סיפוקו ועזב אותי לנפשי. העלבון והביזיון היו גדולים כל כך, שהיה נדמה לי כאילו כבר נקברתי באדמה, ורק הרוח הקרה שנשבה על פני הזכירה לי כי חי אני, ברוך השם, כל איברי שלמים, ואפילו בחסדי הבורא אני מסוגל להתבונן ולחשוב...

לחשוב על הסיפור ששמעתי בדיוק היום, על סעודת ההודיה הגדולה של הרה"ק רבי מנחם מנדל מפרעמישלאן. באותם רגעים קלטתי בהתרגשות כי שמע השם את תפילתי. התחינה שהתחננתי היום מעמקי לבבי עלתה השמימה, והקב"ה שלח לי ביזיון שיכפר לי על כל חטאי, ומעתה - ודאי ירחם עלי, וישלח לי במהרה את יתרת הסכום שהתחייבתי לאסוף.

היתה לי הרגשה ברורה שנושעת:

למחרת המשכתי במנהגי. אחרי תפילת שחרית סובבתי בבתי כנסת, והנה ניגש אלי אברך. "אתה נזרקת מאתמול מהשמחה שלנו?" שאל האיש, "מחפשים אותך".

"אל תשאל מה היה אחר כך. אבא שלי, אבי החתן, שמע מה שקרה, ואין לך מושג כמה הוא הצטעה כאב לו מאוד, והוא ביקש מכולם שישומו לב אם פוגשים אותך. הוא רוצה לפייס אותך". האברך נתן לי את מספר הטלפון של אביו. "הוא ביקש שתתקשר אליו", אחר כך הוסיף בהתנצלות: "זה שהחליט על דעת עצמו להוציא אותך מהאולם, צריך בעצמו ישועה גדולה. כנראה מרוב שהוא סובל, הוא הוציא את הכאב שלו עליך".

התקשרתי אל אבי החתן, אך הוא לא ענה. הוא היה כבר בדרכו לחו"ל. השארתי לו הודעה, ובערב הוא חזר אלי, עשרים וארבע שעות בדיוק אחרי האירוע. אתמול הוא תפס אתי שיחה ושאל:

"במה אוכל לעזור לך?"

"יש לי אחיינית שעומדת להינשא, היא יתומה, ואני אוסף עבורה כסף, להכנסת כלה", עניתי.

"כמה כסף אתה צריך?" הוא שאל.

"חמשת אלפים דולר", עניתי. "זה השליש שחסר כדי להשלים את ההתחייבות שלי".

"יש לך את זה", אמר האבא, "ואני מבקש ממך, שתיגש אל בני שדיבר איתך היום ותיקח ממנו את הכסף. רק אמור לו שאתה מוחל בלב שלם על התקרית מאתמול".

"מוחל, מוחל", עניתי מכל הלב, ובירכתי את האב ואת בני, את החתן והכלה שיבנו בית נאמן בישראל ויראו טוב כל ימיהם, ואת בנו שזקוק לישועה, שיושע בקרוב.

למחרת קיבלתי את חמשת אלפי הדולרים במזומן, תוספת לכפרת העוונות. אבי יתומים שלח לי אותם בדרך מופלאה, אודך השם כי עניתני.

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

החידוש הגדול של האמונה היהודית

אני מאמין שיש בך משהו שהעולם צריך.
זו גם הסיבה שהמשנה אומרת דבר מופלא:
"חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם."
במבט ראשון המשפט הזה נשמע כמעט מסוכן.
הוא יכול להישמע כמו ביטוי של גאווה.
אבל כאשר מבינים אותו לעומק מתגלה דבר אחר לגמרי.
זה לא משפט של התנשאות - זה משפט של אחריות.
אם בשבילי נברא העולם, סימן שיש בי משהו שהעולם זקוק לו. משהו שאף אדם אחר לא יכול להביא במקומי.
בדיוק כפי שאין שתי טביעות אצבע זהות, אין גם שתי נשמות זהות. כל אדם הוא יצירה חד פעמית.
זו הסיבה שאחד המשפטים המרגשים ביותר במסורת היהודית נמצא דווקא ב"מודה אני" של הבוקר:
"רבה אמונתך."
רוב האנשים חושבים שהמשפט הזה מדבר על האמונה שלנו באלוקים. אבל אפשר לקרוא אותו גם אחרת.
רבה האמונה של אלוהים בנו.
הוא מחזיר לנו את הנשמה בכל בוקר מחדש. נותן לנו עוד יום, עוד הזדמנות, עוד אמונה.
כאילו אומר לנו:
אתמול אולי לא היה מושלם. אבל אני עדיין מאמין בך.
וזו אולי אחת המתנות הגדולות ביותר של האמונה היהודית. היא לא רק מבקשת מהאדם להאמין.
היא מלמדת אותו דבר עמוק יותר: שהוא חי בעולם שבו הבורא מאמין בו. ואדם שיודע שמאמינים בו - יכול להתחיל להאמין גם בעצמו.

למאמרים נוספים של הרב יהודה שמעוני
בקרוב באתר 'ישיבת אור דוד'

רוב האנשים חושבים שהרעיון המרכזי של הדת הוא שהאדם מאמין באלוקים.
אנחנו מתפללים אליו, פונים אליו, מבקשים ממנו עזרה, מודים לו.
האמונה נתפסת ככיוון אחד: מלמטה למעלה. האדם מאמין בבורא. אבל אם מתבוננים לעומק במסורת היהודית, מתגלה חידוש גדול הרבה יותר.
החידוש איננו רק שאנחנו מאמינים באלוקים.
החידוש הוא שאלוקים מאמין בנו.
זה רעיון מהפכני.
אם כל מה שהיה נדרש מאיתנו הוא להאמין בבורא, אפשר היה לברוא עולם שבו מלאכים מבצעים את רצון ה'. מלאכים אינם טועים, אינם מתבלבלים ואינם נכשלים.
אבל אלוהים לא ברא עולם של מלאכים.
הוא ברא עולם של בני אדם.
בני אדם עם חולשות, עם ספקות, עם טעויות, עם ניסיונות. ובכל זאת הוא נתן בידיהם את הדבר היקר ביותר שיש - בחירה. הבחירה היא בעצם הכרזה אלוהית על אמונה.
כאשר נותנים למישהו לבחור, אומרים לו בעצם:
אני סומך עליך!!!
התורה מתחילה ברעיון הזה כבר בתחילתה. האדם הראשון מקבל עולם שלם בידי. הוא אינו בובה שמופעלת על ידי חושים. הוא שותף.
ולכן כל אדם שקם בבוקר ואומר את המילים: "אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא"
אומר בעצם דבר עמוק הרבה יותר.
הוא אומר: נתת בי נשמה. נתת בי משהו טהור. משהו שיש לו משמעות.
כל נשמה היא אמירה של אמונה.
הקב"ה כביכול אומר לאדם:

תרמו עכשיו

והיו שותפים לפעילות הענפה של מוסדות "אור דוד" בראשות הרה"ג דניאל זר שליט"א

כל התרומות/מוסדותינו הקדושים
בכבוד בורא מלאכה משיחא
ישמחו לו בכל מעשה ידיו
ויכא יסודות צדקות
בשמימות ובירחניות
(יתחק 63) הרה"ג דניאל זר שליט"א (א' אדר א' תשס"ט)

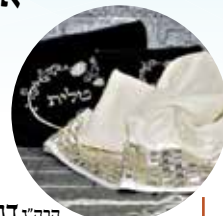
מזוזה
מהודרת
בברכה של
הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי זי"א

בתרומה של 12*150

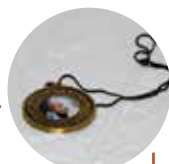
טלית גדול
עם רקמה
בברכה של
הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי זי"א

בתרומה של 12*180

טלית גדול
עם עטרה
בברכה של
הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי זי"א

בתרומה של 12*360

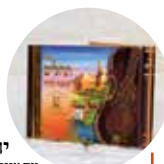
מטבע של
שמירה
קמיע בצורת מטבע עם
שרשרת לשמירה במיוחד מתאונות דרכים

בתרומה של 12*36

בקבוק יין בברכה
לאחר לימוד תורה מפי
הרה"ג דניאל זר שליט"א
בציון של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי זי"א

בתרומה של 12*52

ספר תהילים
יוקרתי מאויר
עם ציורים מרהיבים וצבעוני
נשימה של מלכות וקסם.

בתרומה של 12*77

ספר תהילים
מקורי מעור
עם פירוט יסוד מלכות
ניתן ב-3 צבעים חום, ורוד וקסם.

בתרומה של 12*104